

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. X. Vt cum matre paulo ante ejus mortem de æterna vita, supra omnem creaturam beata, disseruerit , ipsa post filii conversionem , longiorem vitam jam non desiderante.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

CAP. X.

Vt cum matre paulo ante ejus mortem de aeterna vita, supra omnem creaturam beata, disseruerit, ipsa post filii conversionem longiorem vitam jam non desiderante.

1. **I**mmimente autem die, quo ex hac vita erat exitura, quem diem tu noveras ignorantibus nobis, provenerat ut credo, procurante te occultis tuis modis, ut ego & ipsa soli staremus incumbentes ad quandam fenestram, unde hortus intra domum, quæ nos habebat, prospectabatur, illuc apud ostia, Tiberina; ubi remoti à turbis, post longi itineris laborem, instaurabamus nos navigationi. Colloquebamur ergo soli valde dulciter, & *præterita obliviscentes, in ea qua ante sunt extenti, quærebat* inter nos apud præsentem veritatem, quod tu es, qualis futura esset vita æternæ sanctorum, *quam nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit.* Sed inhiabamus ore cordis in superna fluente fontis tui, *fontis vitæ, qui est apud te, ut inde pro captu nostro aspersi, quoquo modo rem tantam cogitarem.*

2. Cumque ad eum finem sermo perduceretur, ut carnalium sensuum delectatio quantalibet, in quantalibet luce corporea, præ illius vitæ jucunditate, non comparatione, sed nec commemoratione quidem digna videretur: erigentes nos ardentiore affectu in idipsum, perambulavimus gradatim cuncta corporalia, & ipsum coelum, unde
sol,

sol, & luna, & stellæ lucent super terram. Et adhuc ascendebamus interius cogitando, & loquendo te, & mirando opera tua. Et venimus ad mentes nostras, & transcendimus eas, ut attingeremus regionem ubertatis indeficientis, ubi pascis Israël in æternum veritatis pabulo: & ubi vita sapientia est, per quam fiunt omnia ista, & quæ fuerunt, & quæ futura sunt. Et ipsa non fit, sed sic est, ut fuit, & sic erit semper; cum potius fuisse, & futurum esse, non est in ea, sed esse solum, quoniam æterna est. Nam fuisse & futurum esse, non est æternum. Et dum loquimur & inhiamus illi, attingimus eam modice toto ictu cordis, & suspiravimus, & reliquimus ibi religatas primitias spiritus, & remeavimus ad strepitum oris nostri, ubi verbum & incipitur, & finitur. Et quid simile verbo tuo domino nostro, in se permanenti sine vetustate, atque innovanti omnia?

3. Dicebamus ergo: Si cui fileat tumultus carnis, fileant phantasiæ terræ, & aquarum, & aëris; fileant & poli, & ipsa sibi anima fileat, & transeat se non se cogitando; fileant somnia, & imaginariæ revelationes, omnis lingua, & omne signum, & quicquid transeundo fit, si cui fileat omnino. Quoniam si quis audiat, dicunt hæc omnia: Non ipsa nos fecimus, sed fecit nos, qui manet in æternum. His dictis, si jam taceant, quoniam erexerunt aurem in eum, qui fecit ea, & loquatur ipse solus, non per ea, sed per seipsum, ut audiamus verbum ejus, non per linguam carnis, neque per vocem angeli, nec per sonitum nubis, nec per ænigma si-

militudinis, sed ipsum, quem in his amamus, ipsum sine his audiamus: sicut nunc extendimus nos, & rapida cogitatione attingimus eternam sapientiam super omnia manentem, si continetur hoc, & subtrahantur alia visiones longe imparis generis, & hac una rapiat & absorbeat & recondat in interiora gaudia spectatorem suum: ut talis sit sempiterna vita, quale fuit hoc momentum intelligentiæ, cui suspiravimus. Nonne hoc

Matth. 25, est, *Intra in gaudium domini tui?* Et istud quando?

1 Cor. 15, 4. An cum omnes resurgemus, sed non omnes immutabimur? Dicebamus talia, & si non isto modo, & his verbis, tamen Domine tu scis, quod illo die cum talia loqueremur, & mundus iste nobis inter verba vilesceret, cum omnibus delectationibus suis. Tunc ait illa: Fili, quantum ad me attinet, nulla re jam delector in hac vita. Quid hic faciam adhuc, & cur hic sim nescio, jam consumpta spe hujus seculi. Vnum erat, propter quod in hac vita aliquantum immorari cupiebam: ut te Christianum catholicum viderem, priusquam morerer. Cumulatus hoc mihi Deus meus præstitit, ut te etiam contempta foelicitate terrena, servum ejus videam. Quid hic facio?

V S V S.

I. Hæc summa est stupendæ ascensionis, qua S. D. cum matre aspiravit ad gaudia vitæ æternæ, *Transcenda sunt omnes creatura cum omni decore, pulchritudine, suavitate sua, non solum corporea, verum & spiritales. Quod supra illas omnes est, nec per ullam imaginem corpoream intelligi potest, illud est gaudium Domini, in quod intrabunt omnes servi illius boni & fideles. Quid ergo quærimus solatia in terris,*

CUM

cum incomparabiliter majora nobis serventur in cælis, etsi illa non nisi modice uno ictu cordis, & rudi cogitatione possimus attingere?

2. S. Monica postquam vidit filium Catholicum & Dei servum, nihil ultra in hac vita sibi desiderandum putavit: sic Dei servus animarum salutis procurandæ destinatus, postquam manipulos multos pro viribus in horreum Domini comportavit, nihil habet ultra, quo in hac vita delectetur.

C A P. XI.

Vt S. Monica febris correpta, solas postulans preces, de sepulchro nihil sollicita, die nono ægritudinis corpore soluta sit.

1. **A**D hæc ei quid responderim, non satis recolo. Cum interea vix intra quinque dies, aut non multo amplius, decubuit febris. Et cum ægotaret quodam die, defectum animæ passa est, & paululum subtracta à præsentibus. Nos concurrimus, sed cito reddita est sensui, & aspexit adstantes, me & fratrem meum, & ait nobis, quasi quærenti similis, Vbi eram? Deinde nos intuens mœrore attonitos, ponetis hic, inquit, matrem vestram. Ego filebam, & fletum frænabam. Frater autem meus quiddam locutus est, quo eam non peregre sed in patria sua defungi, tanquam scœlicius optaret. Quo audito, illa vultu anxio reverberans eum oculis, quod talia saperet, atque inde me intuens, Vide ait, quid dicit! Et mox ambobus: Ponite, inquit, hoc corpus ubicunque, nihil vos ejus cura conturbet. Tantum illud vos rogo, ut ad Domini altare memineritis meis, ubi fueritis.